

Δευτέρα Διαικαινησίμου Παρακλητικός Κανών εις την Υπεραγία Θεοτόκο την Γλυκοφιλούσα

Ποιηθεὶς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ὑπὸ Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου
Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Εκκλησίας

**Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν**

ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τὸν PMB' (142) Ψαλμόν.
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ...

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι Κυρίου.(τετράκις μετα των στοίχων)

καὶ τὰ Τροπάρια

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς παραδόξως ἡ ἅγια Εἰκὼν σου, ἐκ Βυζαντίδος τῇ Μονῇ
Φιλοθέου, διὰ θαλάσσης πάλαι παραγένονε, θάλασσαν χαρίτων σου,
ἀεννάως βλυστάνει, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῇ αὐτῆς ἀντιλήψει,
καὶ ἐκβοῶσι Κόρη ἐκ ψυχῆς Γλυκοφιλοῦσα, σύ εἰ ἡμῶν ἔφορος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Γλυκέως Κόρη οἷα Μήτηρ φιλοῦσαν, καθάπερ βρέφος τὸν
παντέλειον Λόγον, τῇ σὴ Εἰκόνι ἔκθαμβοι ὁοῶντές σε, πίστει
ἐκβοῶμέν σοι Μητρικαῖς σου πρεσβείαις, τοῦτον ἡμῖν ἰλεῶν, ὥς
φιλάνθρωπον φύσει, τοῖς ἀναξίοις τέκνοις σου Ἀγνῇ,
Γλυκοφιλοῦσα, μή παύσῃ παρέχουσα.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Οὐ σιωπᾷ τοῦ Φιλοθέου ἡ Μάνδρα, ἀνακηρύττειν τὰ πολλὰ
μεγαλεία, τῆς θαυμαστῆς Εἰκόνοσ σου ἐκάστοτε' σῶζεις ἐκ
κινδύνων γάρ, ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, τοὺς πιστῶς φωνοῦντας σου,
τὴν σωτήριον κλῆσιν. Ἀλλὰ μή παύσῃ Κόρη προνοεῖν,
Γλυκοφιλοῦσα, καὶ σκέπειν τὴν ποίμνην σου.

**Ο Ν' (50) Ψαλμός.
Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...**

καί ὁ Κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς
«Γλυκοφιλούσης τὴν χάριν ὕδω. Γερασίου».

Ὡδὴ ἀ'. ᾠδὴ πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Γαλήνην παρέχουσα καὶ χαράν, καὶ ἄφθονον χάριν, Φιλοθέου ἐν τῇ
Μονῇ, κατήρην Ἀγνὴ ἐκ τῆς Ἑώας, Γλυκοφιλοῦσα Εἰκὼν σου ἡ
πάνσεπτος.

Λιμένι ὧς ὥρμισταί θυμαστώς, Μονῆς Φιλοθέου, ἡ Εἰκὼν σου ἡ
ἱερά, λιμὴν σωτηρίας ἀνεδείχθη, Γλυκοφιλοῦσα τοῖς ταύτῃ
προστρέχουσι.

Ὑπέπλευσε Κόρη τῇ σὴ χειρί, θάλασσαν ἀκλύστως, ἡ Εἰκὼν σου
ὑπερφυῶς, καὶ ἦκε πηγάζουσα ἐν Ἄθω, Γλυκοφιλοῦσα ζωῆς θείας
νάματα.

Κινδύνων λυτροῦσαι παντοδαπῶν, καὶ πάθη ἱάσαι, τῇ σὴ χάριτι
χαλεπᾷ, τοῖς πίστει στερρᾷ ἀναφωνοῦσι, Γλυκοφιλοῦσα τό μέγα σου
ὄνομα.

Ὡδὴ γ' Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὀν ὧς βρέφος οἰκεῖον, καταφιλεῖς Ἀχραντε, καὶ Γλυκοφιλούσης τὴν
κλῆσιν, προσφόρως ἔχουσα, αὐτόν ἱκέτευε, συμπαθεστάτῃ ὧς
μήτηρ, δοῦναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, χάριν καὶ ἔλεος.

Φοβερὰ τοῖς ὀρῶσιν, ἡ σὴ μορφή δαίκεται, φλέγουσα δαιμόνων τὰ
στίφη, καὶ πᾶσι νέμουσα, φῶς θεῖον Ἀχραντε ὅθεν τῇ σὴ προστασία
Φιλοθέου γάννυται, Μονῇ ἡ ἔνθεος.

Ἰδέ ἄνωθεν Κόρη, ἐν συμπαθεῖ βλέμματι, τοὺς δέει πολλῶ
παρεστῶτας, πρό τῆς Εἰκόνοσ σου, καὶ δός ὧς εὐσπλαγχνος,
Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε, τούτοις τὰ σωτήρια, ὄντως δωρήματα.

Λύσιν πάσης ἀνάγκης, καὶ ἀρωγὴν κρείττονα, καὶ ἐν συμφοραῖς
σωτηρίαν, ἀεὶ κομίζεται, ἡ Φιλοθέου Μονῇ, Γλυκοφιλοῦσα σὴ
σκέπη ὅθεν χαριστήριον, αἶνον προσάδει σοι.

Διάσωσον Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε πάσης ἀνάγκης, τὴν Φιλοθέου
Μονὴν θερμῶς θησαυρίζουσιν, τὴν σὴν Εἰκόνα ὥς τεῖχος καὶ
προστασίαν.

Ἐπίβλεπον ἔν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν
τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τό ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τό Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεῖα θερμῇ.

Πρεσβεῖαν τὴν σὴν, ὥς μέγα καταφύγιον, καὶ σκέπην στερῶν, καὶ
ἐν παντί βοήθειαν, πλουτοῦντες ἐκβοώμέν σοι Ἀπό πάσης ἡμᾶς
ρύου πάντοτε, Γλυκοφιλοῦσα Παρθένε Ἀγνῇ, μανίας καὶ βλάβης τοῦ
ἀλάστορος.

Ὦδῃ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὅρος Κόρη τοῦ Ἀθωνος, τά σά μεγαλεῖα κηρύττει πάντοτε βοηθός
γάρ τούτου πέφηνας, ὦ Γλυκοφιλοῦσα καὶ ἀντίληψις.

Ὑδωρ θεῖον ἀνέβλυσεν, ἔνθα ἡ Εἰκὼν σου τό πρῶτον τέθεται ὦ
ἀγίασον καὶ ἴασαι, ὦ Γλυκοφιλοῦσα τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Σὴν ἐξαίρετον εὐνοίαν, Ἰωαννικίῳ ὥς πρὶν ἐδήλωσας, οὕτω δείκνυε
ἐκάστοτε, περί τὴν Μονὴν σου ταύτην Ἀχραντε,

Ἡ Εἰκὼν σου ἡ πάνσεπτος, χύδην ἀναβλύζουσα τά ἰάματα, τῶν
παθῶν ξηραίνει βόρβορον, ὦ Γλυκοφιλοῦσα Ἀειπάρθενε.

Ὦδῃ ε' Φωτίσαν ἡμᾶς.

Στόμα μητρικόν, ὦ φιλεῖς Χριστόν ὥς νήπιον, Κόρη ἄνοιξον καὶ
λάλησον αὐτῷ, ἀγαθὰ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δοξαζόντων σε.

Ταύτην τὴν Μονήν, σὺν αὐτῇ δέ πάν τό Ὅρος σου, οἰκέειξας
ἀγίασμα σεπτόν, τῇ σὴ σκέπῃ Θεοτόκε σκέπε πάντοτε.

Ἦνεσε τά σά, μεγαλεῖα λαμπρῷ στόματι, ὁ πεσὼν ἐκ τοῦ
τριστεύους καὶ σωθεὶς, Θεοτόκε παραδόξως τῇ σὴ χάριτι.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, ἐξειπεῖν τά σά θαυμάσια ὡς μονάζουσα ὁφθεῖσα
γάρ Ἀγνῇ, τὸν πεσόντα ἐκ βεβαίας συντριβῆς ἔσωσας.

Ὡδῇ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Χαρίτων παντοδαπῶν πρυτανεῖον, ἀνεδείχθη ἡ ἅγια Εἰκὼν σου, ἔνθα ὀράσαι φιλοῦσα ὥς βρέφος, τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων καὶ Κύριον διό ἀγάλλεται ἔν σοί, Φιλοθέου Μονῆς ἡ συγκρότησις.

Ακλύστως διασωθέν ἐκ τοῦ σάλου, τοῦ συμβάντος τῇ θαλάσῃ τό πλοῖον, Γλυκοφιλοῦσα τῇ σῇ ἐπικλήσει, καὶ οἱ ἔν τούτῳ σωθέντες ἀνύμνησαν, τό μέγα σου ὡς ἀληθῶς, τῆς αὐτῶν σωτηρίας θαυμάσιον.

“Ρημάτων ἐκ κατωδύνου καρδίας, ἐπακούσασα τοῦ σοί προσελθόντος, τούτῳ υἱόν ἐχαρίσω Παρθένε, τῆς ὁμοζύγου τήν στείρωσιν λύσασα’ διό καρπούς πνευματικούς, καὶ ἡμᾶς ἐκβλαστάνειν ἀξίωσον.

Ἰάσεις ἐπισκιάσει σου θεῖα, ἀναβλύζει ἡ ἅγια Εἰκὼν σου, Γλυκοφιλοῦσα Μονῆς Φιλοθέου, περιφανές καὶ σεπτὸν ἀγαλλίαμα, καὶ τῶν σωματων καὶ ψυχῶν, θεραπεύει ἀεὶ τὰ συντρίμματα.

Διάσωσον Γλυκοφιλοῦσα, Παρθένε πάσης ἀνάγκης, τὴν Φιλοθέου Μονὴν θερμῶς θησαυρίζουσιν, τὴν σὴν Εἰκόνα ὡς τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἀχραντε. ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ’ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τό Κοντάκιον.

Ἦχος β. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ὡς τὸν πάντων καταφιλοῦσα δεσπόζοντα, καὶ Γλυκοφιλοῦσα κεκλημένη Πανάχραντε, μὴ ἐλλείπης ὥς συμπαθὴς σκέπειν καὶ φρουρεῖν, τὴν σὴν σεπτὴν ταύτην Μονήν, καὶ τοὺς προσπίπτοντας πιστῶς τῇ ἅγια Εἰκόνι σου, πάσης ἐχθρῶν μανίας, καὶ λύπης καὶ ἀθυμίας, ὥς προστασία ἀληθῆς, τοῦ σοῦ κλήρου Παναμώμητε.

Ποοκείμενον.

Τό πρόσωπον σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στιχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματος σου...

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.(Κεφ. α’ 39-49, 56)

”Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾷσα Μαριάμ, εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ

ἡσπάσατο τὴν Ἑλισάβετ. Καὶ ἐγένετο, ὥς ἤκουσεν ἡ Ἑλισάβετ τὸν ἄσπασμόν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἑλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνὴ μεγάλη, καὶ εἶπεν Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξικαὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδού γάρ, ὥς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἄσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτα μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἡγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι μου ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ ἰδοὺ γάρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πάσαι αἱ γενεαὶ ὅτι ἐποίησε μοι μεγαλεία ὁ δυνατός καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ὡς ἐμείνε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν αὐτῆς.

Δόξα. Ταῖς Γλυκοφιλούσης, λιταῖς Μητρός σου Σῶτερ, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ἑλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β΄. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου...

Ὁλβον ἐπουράνιον, καὶ ἱλαστήριον μέγα, ἐξ Ἑώας δέδεκται, ἡ Μονῇ σου Δέσποινα τὴν Εἰκόνα σου μυστικῶς βλύζει γάρ, τῆς σῆς προστασίας, καθ' ἐκάστην τὰ δωρήματα, κινδύνων σῶζουσα, χάριν δέ καὶ ἔλεος νέμουσα, τοῖς τὸ σεπτὸν σου ὄνομα, ἐπικαλουμένοις ἐκ πίστεως ὅθεν σοι βοῶμεν Ἀγνή Γλυκοφιλοῦσα Μαριάμ, τὴν Μάνδραν ταύτην διάσωζε, καὶ ἅπαν τὸ Ὅρος σου.

Ὁδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Νοσημάτων παντοίων καὶ ληστῶν ἐξ' ἐφόδου πάλαι ὡς ἔσωσας, Ἀγνή Γλυκοφιλοῦσα, τὸν σὸν πιστὸν ἱκέτην, οὕτω σῶζε ἐκάστοτε, τοὺς προσιόντας πιστῶς τῇ θεῖᾳ σου Εἰκόνι.

Ὑπὲρ φύσιν Παρθένε, ἐνεργεῖ καθ' ἐκάστην χάρις ἡ ἔνθεος, Εἰκόνας σου τῆς θείας, Ἀγνή Γλυκοφιλοῦσα, καὶ ἐξαιρεῖ τῶν θλίψεων, καὶ χαλεπῶν συμφορῶν, τοὺς σε παρακαλοῦντας.

Δοξασθεῖσα χορεύει, ἡ Μονὴ Φιλοθέου ἐν τῇ Εἰκόνι σου' ἐκ ταύτης γάρ καρποῦται, καλῶν τὴν ἀφθονίαν, καὶ πηγὴν πάσης χάριτος, καὶ σε δοξάζει φαιδρώς, Ἀγνὴ Γλυκοφιλοῦσα.

Ὡς ἐν γῇ διασφύζεις, καὶ ἐκ σάλου θαλάσσης Ἀγνή τοὺς δούλους σου, μὴ παύσῃ καὶ μελλόντων, κινδύνων τε καὶ πόνων, Θεοτόκε ἐξαίρουσα, τοὺς σοῦς ἰκέτας ἡμας, Γλυκοφιλοῦσα Κόρη.

Ὡδὴ ἡ'. Τὸν βασιλέα.

Γλυκοφιλούσης, τῇ Παναγία Εἰκόνι, νῦν προσπέσωμεν. οἱ πάσχοντες ποικίλως, ἵνα λυτρωθῶμεν, δεινῶν τῶν συνεχόντων.

Ἐκ τῆς Ἑώας, θαλασσοπόρος ὧς ἦκεν, ἡμῖν Δέσποινα Εἰκὼν σου ἡ ἀγία, θάλασσαν πηγάζει, χαρίτων οὐρανίων.

Ῥῶσιν λαμβάνει, καὶ τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν, πᾶς προστρέχων σου Γλυκοφιλοῦσα Κόρη, τῇ σεπτῇ Εἰκόνι, κηρύττων σου τὴν χάριν.

Ἀγνὴ Παρθένε, τοὺς τῇ Μονῇ Φιλοθέου, ἐνασκήσαντας παράλαβε Ὁσίους, καὶ σὺν τούτοις Κόρη, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον

Σωτήριον λιμένα, κέκτηται ἡ ποίμνη, τοῦ Φιλοθέου τὴν θείαν Εἰκόνα σου, Γλυκοφιλοῦσα καὶ ταύτη σπεύδει ἐκάστοτε.

Ἰδού τῇ σῇ Εἰκόνι, ὡς μητρί σοι Κόρη, τά σά ἀνάξια τέκνα προσπίπτομεν, Γλυκοφιλοῦσα ζητοῦντες τὴν προστασίαν σου.

Μονὴ ἡ Φιλοθέου, τέρπου καὶ ἀγάλλου, Γλυκοφιλούσης Εἰκόνα κατέχουσα, τῆς μητρικῆς σοι εὐνοίας τά δῶρα νέμουσιν.

Ὁσίων τῶν ἐν ταύτῃ, Μονῇ ἡσκηκότων, Γλυκοφιλοῦσα προσδέχου τὴν δέησιν, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Υἱῷ σου ταύτην προσάγουσα.

“Ὑμεῖν ἀδιαλείπτως, ὀφείλομεν Κόρη, τῶν πρὸς ἡμᾶς σου χαρίτων τό μέγεθος, ἀλλ' ἀποροῦντες σιγῇ σοι ἀεὶ προσπίπτομεν.

Ἀξιὸν ἔστιν ὧς ἀληθῶς...

Τῆς Γλυκοφιλούσης τὴν ἱεράν, καὶ σεπτὴν Εἰκόνα, οἷα γέρας περιφανές, ἡ τοῦ Φιλοθέου, Μονὴ πλουτοῦσα ἀδεῖ, χαριστηρίους ὕμνους τῇ Θεομήτορι.

Ἦκε διαπλεύσασα θαυμαστῶς, ἐκ τοῦ Βυζαντίου, ἡ Εἰκὼν σου ἡ
εὐκλεής, ἐν τῷ Ὄρει Ἄθω, καὶ δέδοται Παρθένε, Μονῇ τοῦ
Φιλοθέου, τῇ ἀντιλήψει σου.

Χάρις τῆς Εἰκόνοσ σου ἡ σεπτῇ, ὧ Γλυκοφιλοῦσα, διαλάμπει πάση
τῇ γῇ, καὶ τοὺς ἐν κινδύνους, καὶ θλίψεσι προφθάνει, καὶ σώζει τοὺς
φωνοῦντας τὴν θείαν κλῆσιν σου.

Χαίροις ἡ τοῦ Ἄθω σκέπη στερῶρά, καὶ τῆς Φιλοθέου, Μονῆς φύλαξ
καὶ βοηθός· ταύτη γάρ βραβεύεις, ἀεὶ Γλυκοφιλοῦσα, τῆς θείας
ἁρωγῆς σου, πλοῦτον τὸν ἄφθονον.

Ὡς ἀνεχειρίσω τῇ σῇ χειρί, τό πῦρ τό παμφάγον, ἐν τῷ δάσει τῆς σῆς
Μονῆς, οὐτο^ σκέπε ταύτην, Ἀγνή Γλυκοφιλοῦσα, ἐκ πάσης
ἐπηρείας, τοῦ πολεμήτορος.

Ἔχει Φιλοθέου ἡ σῇ Μονῇ, ὧ Γλυκοφιλοῦσα, τὴν Εἰκόνα σου τὴν
σεπτῇ Ν, πύργον ἀσφαλείας, καὶ σκέπην σωτηρίας· διό καὶ
καταφεύγει, ταύτη ἐκάστοτε.

Ἐν ἀνάγκῃ πάση καὶ συμφορά, θλίψει καὶ ὀδύνη, καταφεύγομεν
εὐλαβῶς, ὧ Γλυκοφιλοῦσα, τῇ σῇ σεπτῇ Εἰκόνι, καὶ θᾶπτον
ἐπηρείας, πάσης λυτρούμεθα.

Δέχου τῶν τεκνίων σου τὰς φωνάς, ὧ Γλυκοφιλοῦσα, οἷα μήτηρ
πάντων πιστῶν, καὶ πταισμάτων λύσιν, καὶ ἀρετῶν τὴν κτήσιν, καὶ
σωτηρίαν αἶτει, ἡμῖν αἰώνιον.

Φιλόθεον πάντες τὸν τῆς Μονῆς, δομήτορα θεῖον, Θεοδόσιον
Συμεών, σύν Διονυσίῳ, Κοσμά Δαμιανῷ τε, συνάμα Δομετίῳ
Ἕγμνοις τιμήσωμεν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ Στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ
δωδεκάς, οἱ ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν,
εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον...

.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τήν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοί προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοί γάρ πεποιθάμεν. Μή ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ’ ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὖσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὖσπλαχνίας τήν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διά Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σύ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

40 Κύριε ἐλέησον

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας τοὺς προσπίπτοντας πιστῶς, τῇ χαριτοβρύτῳ Εἰκόνι, τῆς ἐμφορείας σου, Δέσποινα Πανύμνητε, Γλυκοφιλοῦσα Ἀγνῇ, πάσης θλίψεως λύτρωσαι, τῇ σῇ ἀντιλήψει, Ἰασιν καί ἄφεσιν, πᾶσι παρέχουσα σύ γάρ οἶα Μήτηρ “Υψίστου, πάντων ἐκκληροῖς τάς αἰτήσεις ὅθεν σου τήν δόξαν μεγαλύνομεν.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τάς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθημι, Μήτηρ, τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπό τήν σκέπην σου.

**Δι’ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν**